

Peer

‘Oké, ik kán dit,’ zei Peer hardop tegen zichzelf. Niet dat er ook maar iemand in de buurt was. Hij sjoerde de rugzak op zijn zwerterige lijf en begon te lopen. Op het heetst van de dag vertrekken was niet het allerslimste plan geweest.

Al snel liet hij het dorp achter zich. Hij liep een tijdje over een asfaltweg tussen de weilanden door en snoof de lucht op. Het rook hier serieus naar gezond.

Wat was er nou in godsnaam gebeurd dat hij hier nu ineens liep, in *the middle of nowhere*? Hij moest deze tocht gewoon lopen, zo zat het. Een andere keus was er niet. Hij moest laten zien dat hij niet was zoals de man die niet bestond.

Leonne

‘Oké mam, even gezellig kijken.’ Leonne keek streng naar haar moeder, die direct zeer kunstmatig haar vrolijkste gezicht opzette, terwijl zij de telefoon in de juiste positie probeerde te houden. Waarom hadden ze geen selfiestick gekocht? Nou moest ze zelf ook een blij-ei-hoofd tevoorschijn toveren en dan, hop, op *opnemen* drukken.

‘Hallo, ik ben Leonne en dit is mijn moeder Margot. Wij gaan je laten zien hoe je een topvakantie kunt hebben en tegelijkertijd iets kunt doen om de aarde te sparen. Iedereen roept maar dat er iets moet gebeuren, maar niemand doet echt iets en daar hebben wij genoeg van! Dus hier komt onze manier om lekker en goedkoop op vakantie te gaan zonder je ecologische voetafdruk te vergroten. Weet je wat dat is? Als je dat nog niet weet, dan wordt het tijd om het op te zoeken. Daarvoor heb je internet.’

Ze voelde dat ze door haar moeder in haar zij werd geprikt. Ze stak haar tong naar haar uit en ging verder: ‘Grapje. Let op, dit is wat we gaan doen. Hier is het begin van het Pieterpad, bij het dorpje Pieterburen in het noorden van Groningen. Dit pad leidt helemaal tot onder in Nederland. Geen idee hoever we komen, maar we zullen proberen zo veel mogelijk te laten zien van deze tocht, de leuke campings die we bezoeken en we gaan langs de route op zoek naar interessante en natuurlijk duurzame dingen om te doen. Het is trouwens bewezen dat wandelen je gelukkig maakt!’

Margot ging zoals afgesproken verder: ‘Onderweg gaan we natuurlijk goed voor onszelf koken, want dat is erg belangrijk tijdens het wandelen. Maar ook lastig met maar één gaspitje. Daar maken we korte filmpjes van die we alvast samen met de recepten online zullen zetten. We gaan zo veel mogelijk streekproducten gebruiken, zodat we ook daarmee zo min mogelijk het milieu belasten.’

‘Wij gaan vertrekken! Tot snel,’ zei Leonne.

Toen de camera weer uitstond, keek Margot met grote ogen naar Leonne. ‘Zo hé,’ zei ze met een lange o, ‘in één keer goed! Jij hebt stiekem voor de spiegel staan oefenen, of niet?’

‘Nee, natuurlijk niet.’ Leonne schudde geërgerd haar hoofd. ‘Maar was het echt goed? Was het niet té?’

‘Nee hoor. Het was precies goed, een beetje brutaal mag.’

Leonne grijnsde. ‘Ik kan best improviseren.’

Margot knikte. ‘En je vond het best leuk, geef maar toe.’

‘Echt niet, dat komt alleen omdat het voor een goed doel is.’ Ze gaf haar moeder een duwtje. ‘Kom op, we moeten gaan lopen, anders hebben we niet eens iets te filmen.’

‘Je hebt helemaal gelijk.’ Haar moeder krabbelde overeind.

Leonne liep een paar meter vooruit, terwijl haar moeder het

stukje karton waar ze op hadden gezeten weer in haar rugzak propte. Het gras was nog nat, zo vroeg in de ochtend. Ze stond even stil en keek uit over de weilanden. Het enige wat je zag waren drie tinten groen; kort felgroen gras, een soort riet langs de sloten dat geelgroenig kleurde en verderop een wuivend grasgewas in een donkergroene tint. Wat een heerlijk niets, stel je voor dat je hier woonde, helemaal geen gedoe aan je hoofd. Een zachte warme bries streek langs haar gezicht. Ze snoof de buitenlucht diep op en liep verder.

‘Moet je eens kijken hoe mooi het hier is!’ riep ze achterom naar haar moeder.

‘Ja, prachtig hè?’

‘Jammer dat er waarschijnlijk bijna niks meer leeft onder al dat gras,’ zei Leonne. ‘Weet je nog die documentaire laatst? Dat er in Nederland bijna geen weiland meer is met gezonde grond, moeten we daar nog iets over zeggen in onze vlog?’

‘Beetje deprimerend misschien?’

‘Ja, misschien wel.’

Ze liepen een tijdje tussen de graslanden. Bijen zoemden luidruchtig boven de bloemen aan de randen van de weilanden. Gelukkig deden steeds meer boeren dat, bloemenranden plaatsen. Al dan niet met subsidie, maar wat maakte dat uit? Als ze het maar deden.

De warmte van de zon was nu nog prettig.

‘Eindelijk weer een goede julimaand,’ had een nieuwslezeres thuis gejubeld, vlak voor vertrek. Nou, er zouden heus nog vele volgen, als ze niet oppasten verdween de winter nog.

Op advies van de eigenaar van de camping waren ze vroeg vertrokken, net na acht uur.

Ze keek van opzij naar haar moeder. Zij liep op een manier

alsof ze dit dagelijks deed, terwijl ze compleet ongetraind aan de tocht begonnen waren.

Margot stootte haar aan. ‘Kijk, daar in de verte heb je het eerste dorp al.’

‘Nee joh, dat is gewoon een boerderij, we lopen amper een halfuurtje.’

‘Serieus, kijk maar eens goed.’ Onder een prachtige wolkenpartij lag iets wat op een rijtje huizen leek, of misschien zelfs wel een heel dorp. In een opgewekt tempo liepen ze verder.

Twee dorpen, een plaspauze, een lunch en een momentje lui-eren-in-het-gras later was het eindpunt al in zicht: het plaatsje Winsum. Het laatste stuk van de route liep voor een groot deel langs het water, daar filmden ze nog een klein stukje. Haar vader moest er maar iets moois van maken, die deed het editwerk voordat de filmpjes online gingen.

Jammer dat ze niet alleen had mogen gaan, dat vonden haar ouders een slecht idee. Iets met haar depri periode en nog maar vijftien jaar en bla bla bla.

Een paar weken geleden had ze op zaterdag in de tuin zitten werken aan een proefwerk voor Engels, waar ze een onvoldoende voor stond. Haar moeder zat tegenover haar te lezen.

Die frommelde plotseling haar krant aan de kant en zei: ‘Hé, wat zeg je ervan, zullen wij gaan wandelen deze zomer? In Frankrijk of zo? Je weet wel, met een rugzak op en een tent mee?’

‘Mam, je weet toch dat ik niet met vakantie wil? Dat kan echt niet meer. En zeker niet helemaal in Frankrijk.’

Haar moeder zuchtte en stak haar neus weer in de krant.

Leonne keek naar de frons op haar moeders voorhoofd. Zij

had er duidelijk ook last van, wereldstress, milieustress, nieuwsstress. Misschien was het wel besmettelijk. Ze mocht van haar ouders geen nieuws meer kijken, omdat ze zich daar zo ellendig door was gaan voelen.

Haar moeders vraag bracht haar wel op een idee. Wat als ze nou in haar eentje ging wandelen in Nederland? Er liep toch zo'n pad van boven naar beneden? Dat was eigenlijk heel milieuvriendelijk. Zonder auto, bus of trein, alleen kamperen. En ineens was het plan ontstaan.

Ze zou aandacht vragen voor het milieu, maar dan op een positieve manier. Dat konden haar ouders toch niet weigeren? Het was juist goed voor haar herstel.

Dat hadden ze inderdaad niet gedaan. Maar ze mocht dus niet alleen, helaas.

Peer

Hij was duidelijk niet de enige die hier liep. Logisch dat zijn moeder dit lang geleden in de lente had gedaan. Morgenochtend kon hij beter al heel vroeg vertrekken, dan was het niet zo warm en waren er minder mensen. Gelukkig was deze etappe niet ver. Iets van twaalf kilometer en dan al zijn tent opzetten. Bij een dorp dat Winsum heette.

In de verte voor hem liep een echtpaar, die mensen zou hij zo wel inhalen. Allemaal bejaarden op de weg. Dat was kennelijk zijn lot voor de komende tijd. Hij keek naar het monotone ritme van zijn lopende voeten en schopte keihard tegen een steentje, dat direct van het pad afvloog.

Na een halfuur stevig doorlopen was zijn voorhoofd nat van het zweet. Hij veegde het weg met de bovenkant van zijn hand. Gadver, zijn oksels stonken ook al. Zijn moeder zou waarschijnlijk meteen hebben gezegd: ‘Deo, stinkdier!’ Zij was altijd de eerste die hem rook. Ach, niemand die er hier last van had. Dat was dan ook het enige voordeel. Hij pakte zijn telefoon uit zijn broekzak en keek erop. Voor de zoveelste keer. Zijn arm had een eigen wil leek het, tegen beter weten in. Maar er was alleen de tijd te zien. Klotteding.

‘Peer, lieverd,’ was zijn moeder een paar maanden geleden tegen hem begonnen. Het was niet zo lang na een heel lekker winterseizoen op het ijs. De banen waren alweer even dicht. Op zijn YouTube-kanaal was het rustig, er viel niet zoveel te posten. Vanuit Canada werden te gekke filmpjes geüpload, waar hij onderuitgezakt op de bank jaloers naar zat te kijken.

Ze ging naast hem zitten op de bank. Wat klonk haar stem ernstig, was er wat of zo?

Ja dus, want pas na een zeer nadrukkelijke adempauze ging ze verder: ‘Als je zo doorgaat als nu, haal je dit jaar niet.’

‘Hoezo? Dat valt heel erg mee, ik kan het nog makkelijk ophalen. Je maakt je veel te veel zorgen. Ik kom er wel. Ik lijk echt niet op hem.’

‘Dat weet ik wel. En dat YouTube-kanaal is leuk, maar met trucjes op het ijs ga je geen toekomst opbouwen.’

Trucjes op het ijs, het was toch wel meer dan dat? ‘Dat weet je niet,’ zei hij. ‘Misschien kan ik zelfs wel gesponsord worden, we hebben echt veel volgers sinds afgelopen winter.’ Freestyle iceskating was nog niet groot genoeg in Nederland, maar daar konden Eddy en hij zeker weten voor zorgen.

Ze keek hem aan met iets van spijt in haar ogen. ‘Ik weet dat

je heel goed bent in wat je doet en ik ben ook blij dat je zo'n groot deel van het jaar zo sportief bezig bent. Echt.'

Wat tof dat ze dat zei, hij was inderdaad beter geworden. Als je de reacties ook zag op zijn kanaal, dat ging hard afgelopen winter. Maar nu was het weer voorbij.

Ze glimlachte flauwtjes. 'Je haalt alleen steeds slechtere cijfers. In plaats van dat je nu je best doet om het in te halen, ga je altijd weg in de avonden, ik weet meestal niet eens waar je bent!'

'Ik doe niks raars,' zei hij. 'Gewoon een beetje hangen met vrienden, meer niet.'

'Je weet toch hoe belangrijk het is, we hebben samen niet voor niks zoveel moeite gedaan om je op deze school te krijgen. En dan maak je er nu zo'n potje van. Zo zonde. En waarom?' Ze liet zuchtend haar schouders hangen. 'Ik weet het ook niet meer lieverd, hoe ik je verder kan helpen.'

Dat gesprek was het eerste van vele gesprekken geworden, ze werden naarmate de zomervakantie in zicht kwam steeds vervelender, tot die avond toen er iets in hem knapte.

'Wil je dat nooit meer doen?' was het enige wat zijn moeder later had gezegd. Hij had zich kapot geschaamd. En deed dat eigenlijk nog steeds.

Waarom had hij zo weinig controle over zichzelf, over zijn hoofd? Kwaai gedachten kruisten elkaar, alsof het auto's en fietsers waren in de drukste spits ooit. Ho, stop. Rustig moest-ie worden, hij had er niks aan om nu tegen de vlakte te gaan. De laatste tijd werd-ie af en toe zomaar duizelig, doodeng. Alsof hij ieder moment kon flauwvallen.

Kop d'r veur, dat zou zijn nieuwe slogan worden, als hij het niet meer zag zitten. Zoals die man zei in de bus, gisteren.

Een man naast hem in de bus richting Pieterburen was tegen hem aan gaan ouwehoeren. Het was een man met een flinke bos grijs haar en een net zo flinke grijze snor.

‘Ga je de tocht lopen?’ vroeg hij, wijzend naar de rugzak die tussen zijn benen stond.

Peer haalde kort zijn schouders op en keek uit het raam. Misschien droop die man dan wel af.

‘Ja toch? Met zo’n grote rugzak? Wat zou je anders moeten doen?’

Hij knikte dan maar. Niet reageren was ook niet echt vriendelijk.

De man ging enthousiast verder. ‘Als je het even niet meer ziet zitten, denk dan aan een wijze Groningse uitspraak: kop d’r veur!’

Hij stak zijn vuist erbij in de lucht en leek daardoor nog het meest op een Viking die geestelijk niet helemaal in orde was.

Peer kon niet voorkomen dat hij moest grinniken en zei: ‘En dat betekent?’

De man grijnsde. ‘Moed houden, jongen, moed houden.’

‘Ik zal eraan denken,’ had hij gezegd.

Hij glimlachte bij de gedachte, die Viking bleek gewoon een aardige vent. Hoe moeilijk kon het ook zijn, moed houden? Daar was in de verte het dorp al waar hij naartoe moest. Het viel uiteindelijk best mee vandaag, dit wandelen en de uitdaging die hij zichzelf had gesteld om zo veel mogelijk mensen in te halen. De teller stond op drieëntwintig. En nu was het eindpunt bijna in zicht. Hier langs het kanaal liep het best lekker, er kwam een soort frisheid van het water af.

Eenmaal op de camping zette hij in een paar minuten zijn tent op. Hij had vanaf zijn plek uitzicht op de zeilbootjes die aan de wal van het kanaal vastlagen. Er waren wat mensen bezig op de bootjes, het zag er relaxed uit. Best een prima plek. Dit was de perfecte tijd om een jointje te draaien. Nee dus, dat kon niet. Niet blowen, om de dag even bellen, werken aan de achterstand bij Nederlands, aardrijkskunde en economie en de laatste en meteen de ergste belofte: geen internet onderweg. Waarom hij nou zo nodig had moeten zeggen dat hij daar wel zonder kon?

Zijn moeder had hem vlak voor vertrek haar stokoude Nokia aangeboden. ‘Hier zou je genoeg aan moeten hebben, weet je het echt zeker?’

‘Prima, daar red ik me wel mee, ik ben niet verslaafd,’ had hij gezegd. Wat een prehistorisch ding.

Leonne

‘Er zit zelfs een biologische winkel in Winsum, kijk dan!’ Leonne liet haar telefoonscherm aan haar moeder zien. ‘Fluitenkruid heet-ie ook nog, net als oma’s lievelingsbloem. Perfect voor ons volgende filmpje. Kom, we gaan erheen.’ Ze stond al op en stak haar hand uit naar haar moeder, die voor de tent zat te schrijven.

Margot kreunde. ‘Leon, pas je een beetje op? Niet meteen weer doordraven hè?’ Ze kwam moeizaam overeind, met behulp van Leonnes hand. ‘Volgens mij heb ik nu al spierpijn, haha.’

Leonne zuchtte. ‘Mam, het gaat heus wel goed met me.’

‘Ja? Weet je het zeker? De bedoeling is dat je juist ook even ontspant.’

‘Jahaa, dat doe ik heus wel, niet zo zeuren.’ Ze knielde bij de tent en trok de rits ervan dicht.

‘Nou ja, zo gek is het niet, dat ik me een beetje zorgen maak,’ zei Margot.

Ze keek achterom naar haar moeder en kwam weer over-eind. ‘Ja, en dat het zo slecht ging is nu alweer een hele tijd geleden, oké?’

‘Goed, zet die camera dan maar weer aan, ik ben er klaar voor.’ Haar moeder sprong even met een raar hupje op en neer, alsof ze daarmee kon bewijzen hoe ontzettend klaar dat wel niet was.

‘Doe normaal mam. Kom, we gaan.’ Ze begon alvast te lopen in de richting van de receptie en de uitgang.

Haar moeder haakte aan. ‘Fijn sfeertje hier hè?’ zei ze met een knikje naar de bootjes die naast de camping in het water lagen. ‘Hé, zie je die jongen daar, bij dat tentje? Zou hij ook het Pieterpad lopen? Hij is denk ik maar iets ouder dan jij.’

Leonne liet haar blik over het trekkersveldje van de camping dwalen. Ze zag een jongen met donker sluijk haar die achter-overleunend op zijn ellebogen voor een klein tentje lag, met iets wat leek op een boek in zijn hand. Hij had stevige wandelschoenen aan en er lag een rugzak naast hem op de grond, wat waarschijnlijk betekende dat hij het pad liep. Was hij niet een beetje jong voor een Pieterpadloper? Dan was ze misschien toch niet de enige onder de achttien. En hij las een boek, dat was helemaal vreemd! De meeste jongens die zij kende, zaten alleen maar op hun telefoon.

De jongen keek op, alsof hij voelde dat hij bekeken werd. Leonne keek snel weer voor zich uit. Jongens moesten altijd wat van haar, het leek wel of ze honing aan haar kont had. Bleek ze in januari de grootste eikel ooit aan haar kont te hebben

hangen. Haar vader zei het al nadat het in de lente was uitgegaan: ‘Het cliché is niet voor niets een cliché, je moet die puberjongens nooit vertrouwen.’

Heel irritant. Kon zij het helpen dat ze verliefd op hem was geworden? Bleek hij verslaafd aan een of andere influencer-meid op YouTube, wat een loser. Hij was gewoon verliefd op háár. Elin had haar nog gewaarschuwd omdat hij de hele dag vastgeplakt zat aan zijn telefoon, maar zij had niets in de gaten, terwijl ze normaal altijd alles doorhad. Liefde maakt dus echt blind. Hoe kon iemand zo’n dubbelleven leiden? Nepgozer.

Na het filmen bij de winkel kwamen ze op de terugweg naar de camping dezelfde jongen weer tegen. Leonne zag hem al lopen in de verte, haar lijf wilde meteen rechtsomkeert maken. Wat voor idioots was dat nou weer? Gauw haakte ze haar arm door die van haar moeder en liep stevig door, met haar hoofd afgewend richting vaart. Ze moest gewoon oogcontact vermijden, heel simpel.

‘Wat is er met jou?’ vroeg Margot.

‘Niks, hé moet je kijken, heb je die boot daar gezien, wat een raar ding!’

‘Welke boot?’ vroeg Margot. ‘O, hallo.’ Ze bleef ineens staan waardoor Leonne terug werd gelanceerd tot pal naast haar moeder. Daardoor keek ze recht in het gezicht van de jongen, die met een scheve grijns tegenover hen stond. ‘Hoi,’ zei hij.

‘Hallo,’ zei ze. Zie je wel. Daar had je het al. Maar misschien wilde hij gewoon iets vragen.

‘Weten jullie een supermarkt hier?’ vroeg hij. Hij was groter dan zij en had bruine ogen. Als een hond. Die vooral haar aankeken. Ook honden houden kennelijk van honing. Altijd hetzelfde. Kon hij niet gewoon op zijn telefoon zoeken naar een winkel?

Margot knikte. ‘Ja, een klein stukje verderop zit een biologische winkel.’

‘Aha,’ zei de jongen.

‘Maar ik geloof dat er om de hoek een Spar zit,’ zei haar moeder erachteraan.

‘Bedankt,’ zei hij met die verdachte glimlach en zijn blik op Leonne. Zo’n glimlach die van alles kon betekenen. Van ‘vriendelijk bedankt’ tot ‘pas maar op, ik ga jullie flink bedonderen.’ Je wist het nooit.

Toen zei haar moeder ineens: ‘Zeg, maar als je helemaal alleen moet eten, dan mag je als je wilt wel met ons mee-eten?’

Leonne kon nog net ‘Wat doe je nu?’ inslikken. In plaats daarvan keek ze de andere kant op, misschien begreep hij de hint zo ook wel.

‘O, dat is aardig, maar dat hoeft niet hoor,’ zei hij.

Gelukkig, hij had enig inlevingsvermogen. Leonne wilde alweer doorlopen, dit gesprek was klaar. Toch? Nee dus. Haar moeder drong aan. Ook dat nog.

‘Joh, dat is juist gezellig, je loopt vast ook het Pieterpad, of niet?’

‘Klopt,’ zei hij.

‘Nou, dan hebben we dezelfde missie, hoe leuk is dat?’ zei Margot met haar blik op Leonne.

Leonne dwong zichzelf tot een glimlach. Het voelde alsof haar kiezen aan elkaar waren gekleefd. ‘En,’ zei haar moeder, met haar blik weer op de jongen, ‘een gegeven paard kijk je niet in de bek hè?’

De jongen haalde zijn schouders op en zei: ‘Oké dan, bedankt. Dan haal ik alleen ontbijt en lunch voor morgen.’

Leonne draaide haar ogen naar opzij en liet inwendig een minizuchtje ontsnappen.

‘Leuk! Gezellig. Tot straks, een uurtje of zeven. We staan vast bij elkaar in de buurt, op het trekkersveldje, je vindt ons wel,’ zei Margot.

Terug bij de tent liet Leonne zich als een zak aardappelen op de grond vallen. ‘Waarom deed je dat nou?’

Margot keek haar met grote ogen aan. ‘Anders moet-ie helemaal alleen eten, dat is toch zielig? Dit leek me trouwens een heel aardige jongen, ze zijn niet allemaal stom en onbetrouwbaar hè?’ Ze duwde met haar schouder tegen die van Leonne. ‘Ik dacht dat je het misschien wel leuk zou vinden,’ zei ze. ‘Het is de enige niet-gepensioneerde hier!’ Ze moest hard lachen om zichzelf.

‘Mam, doe normaal.’ Zij maakte er weer een grap van. Maar nu zaten ze wel mooi met deze jongen. Met zijn bruine hondenogen zag hij er net zo oppervlakkig uit als de meeste jongens die ze kende. Oppervlakkig en plakkerig.

Ze snoof even. ‘Straks komen we hem vaker tegen en verwacht hij telkens dat hij mee mag eten.’

‘Rustig nou maar, laten we beginnen met koken, eerst alvast wat voorwerk doen en dan direct filmen. Misschien zijn we dan klaar met ons filmpje voordat hij er is.’ Margot haalde de gekochte groenten uit de tas en liep ermee naar het washok.

Peer

Peer liep verdwaasd verder. Hij vroeg alleen maar om een supermarkt en nou ging hij daar ineens eten.

Man, wat een bijzondere ogen had dat meisje. Ze waren groenig en leken qua vorm op de beukenblaadjes uit hun tuin,

maar dan iets smaller. Het was lastig om haar niet aan te staren. Hopelijk viel het niet te veel op, dat gekijk.

Het meisje leek duidelijk minder blij met de uitnodiging van haar moeder. Het was megaongemakkelijk. Had hij maar iets interessants geweten om te zeggen. Altijd hetzelfde met leuke meiden in de buurt. Ook nu was er niks boeiends over zijn lippen gekomen. Maar het aanbod nog een keer afslaan was geen optie, dus nu zat er weinig anders op dan straks aanschuiven bij hun maaltijd. Hij liep waarschijnlijk toch sneller dan zij, dus het was meteen de laatste keer dat hij ze zou zien.

Hij haalde even diep adem en liep toen de Spar binnen. Oké, zei hij tegen zichzelf, geen probleem dus. Kop d'r veur.

Terug op de camping passeerde hij op een meter of twintig hun tent. Ze zaten al te koken en het leek erop dat de dochter de moeder zat te filmen. Vast voor thuis, voor de vader. Al deed het hem sterk aan zijn eigen filmpjes denken, zoals ze de camera in keek, alsof ze iets uitlegde aan een publiek. Hij schoot zijn filmpjes ook meestal met zijn tweeën, samen met Eddy. Die freestylede nog niet zo lang, maar hij kon beregoed filmen. Volgens Ed was hij juist goed op beeld, en met de uitleg van de tricks. Heel tof, zodra de camera aanging voelde hij zich meteen anders. Interessant en belangrijk, dan klopte het allemaal. Aan Ed had hij zijn mooiste filmpjes te danken. Eddy's ouders hadden geld, daardoor was hij nu bijna de hele zomer in Calgary, in Canada, om te oefenen op het ijs. Hij werd in elk geval serieus genomen door zijn ouders. Maar misschien was het verschil ook wel dat hij prima cijfers haalde.

Hij legde zijn boodschappen in de binnentent en liep nog even naar het washok om een blik in de spiegel te werpen. Hij zag er soort van, heel fris uit, met een kleur op zijn gezicht.

Ging dat zo snel? Een vreemd, zenuwachtig gevoel be kroop hem toen hij zich voorstelde wat hij zo moest doen, daar gaan zitten bij een stel vreemden. Hij haalde een natte hand door zijn haar, keek zichzelf nog een keer diep in de ogen. Oké, niet te moeilijk doen. Gewoon net doen alsof je een filmpje moet shooten. Dan was hij de beste versie van zichzelf. Een rare gedachte schoot plotseling door zijn hoofd: wat nou als ik een andere naam gebruik? Misschien voel ik me dan wel sterker. Deze mensen zie ik immers nooit meer.

Mick. Hij zou zeggen dat hij Mick heette. Peer was raar, een vreemde afkorting van Peter, naar een van zijn moeders opa's. Waarom hij die naam had gekregen? Het leek voor de rest van de wereld alsof je vernoemd was naar een stuk fruit. Hier is Peer, eet smakelijk. Het was een wonder dat hij er nooit mee was gepest.

Zou het helpen? Tegen dat ziekmakende gevoel in zijn buik? Het viel te proberen. Vanavond heette hij Mick. Hij keek naar zichzelf in de spiegel en haalde nog één keer zijn hand door zijn haar, liet het net de andere kant op vallen dan normaal. Nu was hij Mick. Mick was stoer, had altijd wat te zeggen, ja, dat was typisch een Mick.

‘Kom maar op het kleed zitten,’ zei de moeder. ‘We hebben ons nog niet eens aan elkaar voorgesteld hè? Ik ben Margot.’

Hij knikte en schraapte zijn keel. ‘Mick,’ zei hij. Een siddering trok door zijn lijf. In kleermakerszit ging hij op een uit-hoek van het vrij kleine picknickkleed zitten. Midden op dat kleedje stond op een handdoek een knalrode pan te dampen. Moesten ze hier met zijn allen op zitten? Dan zat je verdomd dicht bij elkaar.

‘En mijn dochter heet Le...’ begon de moeder, van wie hij de naam alweer kwijt was.